

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte/ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG

(Sprawa C-191/17)

(2017/C 239/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte

Strona pozwana: ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 pkt 14 dyrektywy 2007/64/WE w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie usług płatniczych”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że termin „rachunek płatniczy” (art. 4 pkt 14) obejmuje także internetowy rachunek oszczędnościowy, na który dany klient (z wkładem na żądanie i bez szczególnego udziału banku) w drodze telebankingu może dokonywać wpłat na prowadzony w jego imieniu rachunek i wypłat z prowadzonego w jego imieniu rachunku (rachunek bieżący w Austrii), i z tego względu jest on objęty zakresem stosowania dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz. U. 2007, L 319, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie (Niderlandy) w dniu 25 kwietnia 2017 r. – X/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-213/17)

(2017/C 239/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag z siedzibą w Amsterdamie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 23 ust. 3 rozporządzenia Dublin ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że Włochy stały się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w tym państwie przez skarżącego w dniu 23 października 2014 r., pomimo że ze względu na złożone uprzednio w Niderlandach wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia Dublin, z których ostatni był jeszcze w tym czasie rozpatrywany w Niderlandach – jako że Afdeling nie orzekł jeszcze w przedmiocie odwołania wniesionego przez skarżącego od wskazanego powyżej w pkt 1.3 orzeczenia rechtbank z dnia 7 lipca 2014 r. – Niderlandy były pierwotnie odpowiedzialnym państwem członkowskim?

2. Czy z art. 18 ust. 2 rozporządzenia Dublin wynika, że postępowanie w przedmiocie badania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, które toczyło się jeszcze w Niderlandach, gdy w dniu 5 marca 2015 r. złożono wniosek o uznanie odpowiedzialności, powinno być zostać przez niderlandzkie władze zawieszony natychmiast po przedstawieniu tego wniosku o uznanie odpowiedzialności i po upływie terminu przewidzianego w art. 24 powinno być zostać umorzony poprzez cofnięcie lub zmianę uprzednio wydanej decyzji z dnia 11 czerwca 2014 r., na mocy której oddalono wniosek o udzielenie azylu z dnia 4 czerwca 2014 r.?
3. Jeżeli na pytanie drugie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy wówczas odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku skarżącego o udzielenie ochrony międzynarodowej nie przeszła na Włochy, lecz pozostała po stronie władz niderlandzkich, ponieważ strona przeciwna nie cofnęła, ani nie zmieniła decyzji z dnia 11 czerwca 2014 r.?
4. Czy w związku z tym, że władze niderlandzkie nie powiadomiły o tym, że w Niderlandach było jeszcze rozpatrywane przez Afdeling odwołanie w drugim postępowaniu w sprawie azylu, władze te naruszyły wynikający z art. 24 ust. 5 rozporządzenia Dublin obowiązek przekazania władzom włoskim informacji, na podstawie których mogłyby one sprawdzić, czy ich państwo jest odpowiedzialne na podstawie kryteriów ustanowionych w owym rozporządzeniu?
5. Jeżeli na pytanie czwarte należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy to naruszenie obowiązku prowadzi wówczas do wniosku, że w związku z tym odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku skarżącego o udzielenie ochrony międzynarodowej nie przeszła na Włochy, lecz pozostała po stronie władz niderlandzkich?
6. Jeżeli odpowiedzialność nie pozostała po stronie Niderlandów, czy władze niderlandzkie powinny być w takim razie rozpatrzyć w związku z wydaniem skarżącego z Włoch do Niderlandów w ramach jego sprawy karnej na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia Dublin i na zasadzie odstępowania od art. 3 ust. 1 rozporządzenia Dublin złożony przez niego we Włoszech wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, i czy wskutek tego z racjonalnego punktu widzenia nie powinny one być korzystać z przewidzianego w art. 24 ust. 1 rozporządzenia Dublin uprawnienia do przedstawienia władzom włoskim wniosku o wtórne przejęcie skarżącego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz. U. 2013, L 180, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin
(Niemcy) w dniu 27 kwietnia 2017 r. – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH &
Co. KG/Land Berlin**

(Sprawa C-220/17)

(2017/C 239/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40/UE⁽¹⁾ w związku z art. 7 ust. 14 tej dyrektywy są nieważne z powodu naruszenia zasady pewności prawa z tego względu, że nakazują państwom członkowskim ustanowienia zakazu wprowadzania do obrotu niektórych wyrobów tytoniowych, przy czym nie jest jasne i jednoznaczne, które z tych wyrobów powinny zostać zakazane już od 20 maja 2016 r., a które dopiero od 20 maja 2020 r.?
- b) Czy art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40 w związku z art. 7 ust. 14 tej dyrektywy są nieważne z powodu naruszenia zasady równego traktowania z tego względu, że w odniesieniu do zakazów, które mają zostać ustanowione przez państwa członkowskie, dokonują rozróżnienia według ilości sprzedaży, przy czym brak jest w tym względzie uzasadnienia?